

Mens Damerne fortsatte deres Passiar, og Hofjægermesterinden halvt i Tanker klappede den unge Piges Haand, sank Per en kort Tid hen i sine Erindringer. Dog havde han stadig Øjnene hos Præstefrøkenen, der ikke en eneste Gang saae paa ham og derfor ikke vidste, at hun blev iagttaget. Det kunde næsten se ud, som om hun helt havde glemt hans Tilstedeværelse, saa lykkelig optaget var hun af Hofjægermesterindens Kærtegn.

Ja, — tænkte han igen, Lighed var der virkelig. Højden og Holdningen var omtrent den samme. Men unægtelig! Frøken Blomberg var finere i Tegningen, slankere i Linjerne. — Der var ogsaa noget ved Spillet omkring Munden, der mindede ham om Fransisca. Hver Gang Frøken Blomberg smilede, løb Tungespidsen vanemæssigt henover Overlæben med en nydelig lille Bevægelse, der ligesom slikkede Smilet bort.

»Det begynder at blive køligt. Skal du ikke have lidt paa Skuldrene, lille Ven?«

Det var Hofjægermesterinden, der spurgte. Solen var dalet ned bag Parkens Træer, og Fugtigheden fra den side Jordbund kunde straks spores i Luften her under Løvet.

»Jeg fryser ikke det mindste. Jeg sidder netop saa dejligt.«

»Du skulde alligevel tage dit Slag paa. Du lagde det vist fra dig inde i Dagligstuen.«

Per rejste sig.